

Iubirea mea, unde ești, oare?

Lucian Tatar

Ai plecat spre zorii iubirii tale,
fluturii dimineții ți-au răsărit în cale
zâmbetul,l-ai lăsat la plecare
contopit cu briza de mare...

Aievea e destinul,zâmbind în fiecare
visul tău scăldat în soare și mare
în floarea de mac și în floarea de soare
unde ești iubirea mea ,oare?

Te văd pe cer plutind în noapte
citesc povești și îți vorbesc în șoapte
dispari tăcută în raza ta de lună
unde ești ?...cine-o să spună?...

Tu din izvor ,te-ai făcut nor
din floare albă, pură din ogor,
un pescăruș cu-al mării dor...
unde ești ,al meu amor?...

Din sentimentul care învie
greierul ne cântă o melodie
mireasma florilor de vie...
inima mea ,de ce ești , pustie?

Te-am căutat în fel și chip,
săpând în piatră și nisip,
te-am căutat în razele de soare,
iubirea mea ,unde ești oare?...

Din coajă albă de copac
iubirii noastre i-am făcut iatac
am pus și florile de mac
să-ți amintească ,că-s sărac!

Te-ai dus, iubito,spre destin
mi-ai aruncat și florile de crin
uitând în grabă ,al meu suspin...
dar bogăția ,uneori e un chin!

Te-am căutat în fel și chip
sculptând în piatră și nisip
eu sunt artistul florilor de mac,

ce te iubește sincer,deși tac,
fiind copil de om sărac!

Lucian Tătar-Poezie
19 iunie 2017
Olhao